

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobců: **a) STAKO společnost s ručením omezeným**, IČ 42228468, se sídlem Bieblova 782, Hradec Králové, **c) CAPITAL ASSETS a.s.**, IČ 27754707, se sídlem Dlouhá 101/13, Hradec Králové, **d) KELCOM International, spol. s r.o.**, IČ 15061680, se sídlem Tomkova 124, Hradec Králové, **e) J. Z.**, a **f) T. P.**, všichni zastoupeni JUDr. Šárkou Veskovou, advokátkou, se sídlem Palackého 359, Hradec Králové, a **b) ACCELERATE BUSINESS, a.s.**, IČ 27710076, se sídlem Dlouhá 101/13, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: **I) A. S.**, **II) I. P.**, **III) Statutární město Hradec Králové**, se sídlem Československé armády 408, Hradec Králové, **IV) TURCK IMO s.r.o.**, IČ 27499898, se sídlem Na Brně 2065, Hradec Králové, zastoupen JUDr. Irenou Wenzlovou, advokátkou, se sídlem Sovova 709/5, Litoměřice a **V) Zeta Estate, a.s.**, IČ 63079461, se sídlem Na Poříčí 1047/26, Praha 1 (jako právní nástupce IPB Real a. s.), týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. června 2011, č. j. 375/550/11-Hr, 28824/ENV/11, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. září 2014, č. j. 3 A 180/2011 – 91,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se** ve vztahu k žalobci b) **odmítá**.
- II.** Kasační stížnost **se** ve vztahu k žalobcům a), c), d), e) a f) **zamítá**.
- III.** Žádný z žalobců **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Žalovanému **se nepřiřizává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- V.** Osobám zúčastněným na řízení **se nepřiřizává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalobci jsou vlastníky pozemků ležících na okraji města Hradec Králové, v území mezi stávající zástavbou a přírodními památkami Na Plachtě 1 a 2. Jejich pozemky jsou určeny územním plánem k zastavění. V září 2010 rozeslal Krajský úřad Královéhradeckého kraje (dále též „krajský úřad“) dotčeným vlastníkům nemovitostí návrh na vyhlášení zvláště chráněného území na jejich pozemcích. Mělo se jednat se o přírodní památku Na Plachtě 3 (včetně ochranného pásma), jejímž úkolem bylo rozšířit územní ochranu zajišťovanou dosavadními přírodními památkami Na Plachtě 1 a 2 (ty zároveň společně tvoří evropsky významnou lokalitu soustavy Natura 2000), i na území, v němž leží pozemky žalobců. Proti návrhu na vyhlášení přírodní památky podali žalobci námitky, v nichž upozornili na zásah do svého vlastnického práva a zpochybnili potřebnost zvláštní ochrany daného území, realističnost plánu péče o navrhovanou přírodní památku a objektivnost přírodovědných pozorování, na nichž byl návrh založen. Krajský úřad podané námitky zamítl rozhodnutím ze dne 15. února 2011 č. j. 16777/ZP/2010-PE, Č-17. Samotná přírodní památka Na Plachtě 3 pak byla vyhlášena nařízením Královéhradeckého kraje č. 8/2012, o zřízení přírodní památky Na Plachtě 3, s účinností od 13. července 2012.

[2] Žalobci se proti rozhodnutí krajského úřadu o zamítnutí námitek odvolali. Žalované Ministerstvo životního prostředí odvolání zamítlo rozhodnutím označeným v návěti tohoto rozsudku. Žalobci nebyli úspěšní ani se správní žalobou podanou Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“). Právě proti jeho rozsudku označenému v návěti směřuje kasační stížnost, kterou má posoudit Nejvyšší správní soud.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[3] Ve společné kasační stížnosti žalobci (dále též „stěžovatelé“) omezili své námitky v podstatě jen na dva zásadní body. V prvním upozorňují na zásah do svého vlastnického práva. Pozemky zakoupili v dobré víře jako pozemky určené platným územním plánem města Hradec Králové k zástavbě. Za lichý označili v této souvislosti argument městského soudu, že i na pozemcích zahrnutých do přírodní památky lze stavět, pouze je třeba k záměru získat kladné závazné stanovisko orgánu ochrany přírody. Stěžovatelé chtěli na dotčených pozemcích vystavět svá firemní sídla, resp. několikapodlažní bytové domy, přičemž je zřejmé, že takováto výstavba je neslučitelná se zákazem změn nebo poškozování přírodní památky zakotveným v § 36 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů. Podle stěžovatelů tak byl vyhlášením přírodní památky na jejich pozemcích porušen princip dobré víry a legitimního očekávání, jelikož správní orgány postupovaly v rozporu s cíli územního plánování. Náhrada za vzniklé omezení vlastnického práva závisí zcela na ochotě města Hradec Králové provést změnu územního plánu a zakotvit nový způsob využití jejich pozemků – jediné tím by se stěžovatelům otevřela cesta k žádosti o náhradu za změnu v území podle § 102 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů. Ačkoliv městský soud v rozsudku uvádí (byť pouze na okraj), že změna územního plánu již byla provedena a pozemky stěžovatelů nadále nejsou určeny k zástavbě, ve skutečnosti se podle stěžovatelů nachází nový územní plán pouze ve stadiu návrhu a není jisté, zda dojde k jeho schválení.

pokračování

[4] Druhá námitka pak spočívá v tom, že městský soud nedostatečně vypořádal žalobní bod, v němž poukazovali na to, že vyhlášení přírodní památky nebylo založeno na objektivních podkladech. Podle stěžovatelů 98 % nálezů chráněných živočichů je založeno na pozorování dvou zaměstnanců Agentury ochrany přírody a krajiny, kteří také následně zpracovávali plán péče o přírodní památku (RNDr. M. a Mgr. H.). Tyto dvě osoby jsou přitom aktivními členy občanských sdružení, jež se silně zasazovala o vyhlášení přírodní památky Na Plachtě 3. Stěžovatelé předložili v rámci řízení o námitkách vyjádření Ing. V. M., soudního znalce v oboru ochrany přírody, který vznesl výhrady k tvrzenému výskytu chráněných živočichů na jejich pozemcích a zpochybnil plán péče o přírodní památku jako nerealistický. Žalovaný si navzdory tomu nevyžádal stanoviska dalších odborníků, která by pomohla odstranit rozpor v odborných názorech na danou problematiku. Místo toho se podle stěžovatelů nechal ovlivnit peticí za vyhlášení přírodní památky Na Plachtě 3, kterou podepsalo 13 000 osob z celé České republiky.

[5] Ke kasační stížnosti se vyjádřily osoby zúčastněné na řízení 1) a 2), které taktéž nesouhlasí s napadeným rozsudkem. Poukázaly na to, že Agentura ochrany přírody a krajiny v roce 2008 omezila na základě jednání s vlastníky některých dotčených pozemků a se zástupci města Hradec Králové rozsah evropsky významné lokality tak, že nezasahovala na jejich pozemky.

[6] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti omezil jen na stručný odkaz na rozsudek městského soudu.

III.

Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky řízení jsou splněny u všech stěžovatelů, kromě stěžovatelky b), která ani na výzvu soudu nezaplatila soudní poplatek ani nepředložila plnou moc udělenou advokátce pro řízení o kasační stížnosti.

[8] Usnesení s výzvou k zaplacení soudního poplatku a k předložení plné moci udělenou advokátovi nebo prokázání příslušného vzdělání (§ 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“) bylo stěžovatelce b) doručeno prostřednictvím datové sítě do datové schránky v sobotu dne 31. ledna 2015, soudní poplatek však nebyl zaplacen ani ve stanovené lhůtě jednoho týdne, ani později v průběhu řízení o kasační stížnosti, stejně tak nebyla předložena plná moc udělená advokátce, ani nebylo prokázáno požadované právnické vzdělání. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost ve vztahu ke stěžovatelce b) odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a), ve spojení s § 120 s. ř. s. Nad rámec tohoto důvodu Nejvyšší správní soud doplňuje, že přicházelo v úvahu i zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s.

[9] Kasační stížnost ostatních stěžovatelů vyhodnotil Nejvyšší správní soud jako přípustnou. Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval druhou uplatněnou námitkou, v níž stěžovatelé zpochybňují zjištěný skutkový stav, který byl podkladem pro rozhodnutí o vyhlášení přírodní památky Na Plachtě 3. Městský soud se s touto námitkou vyrovnal poukazem na to, že zaměstnanci Agentury ochrany přírody a krajiny nemohou být shledáni podjatými ve smyslu § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, neboť se bezprostředně nepodíleli na rozhodování správních orgánů o námitkách stěžovatelů.

Připravovali v dané věci pouze odborné podklady a plán péče o přírodní památku. Městský soud dále obsáhle vyložil, proč nemohl plán péče přezkoumat a zabývat se věcně námitkami stěžovatelů proti němu, neboť jej v souladu s dosavadní judikaturou nepovažuje ani za závazné stanovisko ve smyslu § 149 správního řádu, ani za jiný závazný podklad pro napadené rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. Proti těmto argumentům městského soudu stěžovatelé namítají pouze tolik, že není podstatné, v jaké roli zaměstnanci Agentury ochrany přírody a krajiny vystupovali. Jestliže žalovaný vycházel pouze a výhradně z jimi dodaných podkladů a dobrozdání, pak lze oprávněně pochybovat o objektivitě učiněných zjištění, jak tomu nasvědčují i závěry soudního znalce, které předložili stěžovatelé.

[11] Nejvyšší správní soud nepopírá, že úvahy stěžovatelů mají v obecné rovině jistý racionální základ. Osobní angažovanost osob zajišťujících pro správní orgán odborná dobrozdání může teoreticky vyústit ve zkreslení učiněných skutkových zjištění. Avšak tyto úvahy nemají žádnou oporu ve skutkových okolnostech posuzovaného případu. Jak uvádí městský soud na str. 7 svého rozsudku, v rámci rekapitulace napadeného správního rozhodnutí, plán péče se opírá i o poznatky jiných odborníků než RNDr. M. a Mgr. H. Nejvyšší správní soud k tomu doplňuje, že jednotlivá pozorování jsou podrobně vypočtena v Plánu péče o Přírodní památku Na Plachtě 3 na str. 15 v kapitole „Dosavadní výzkumné aktivity v předmětném území“. Z tohoto textu je zřejmé, že lokalita je sledována cca od roku 1950, přičemž v textu je dále citována řada odborných prací různých autorů z let 1997 - 2006. Výskyt obojživelníků a plazů, který stěžovatelé ve svých námitkách proti plánu péče a proti vyhlášení přírodní památky zpochybňovali zřejmě nejintenzivněji, potvrzuje např. práce R. R. z roku 2009, ale i další odborníci (srov. k tomu též odkazy na str. 35 plánu péče). Tvrzení stěžovatelů, že žalovaný vycházel při svém rozhodování pouze z odborných výsledků dvou jimi zpochybněných odborníků, je tedy spekulativní a nepodložené. Těžko lze žalovanému vytýkat, že za těchto okolností dal přednost převažujícím odborným názorům před ojedinelou kritikou soudního znalce.

[12] Nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud podotýká, že dokonce i ve vyjádřeních Ing. M. lze nalézt oporu pro úvahy o vhodnosti zvýšené ochrany dané lokality. Nejvyšší správní soud vychází zejména z biologického hodnocení prostoru plánované nové provozovny osoby zúčastněné na řízení 4) provedeného tímto znalcem [uvedené hodnocení bylo přiloženo ke stanovisku osoby zúčastněné na řízení 4), jež podala k návrhu na vyhlášení přírodní památky Na Plachtě 3 dne 30. listopadu 2010, přičemž předmětný prostor se nachází v severozápadní části lokality Na Plachtě 3]. Ing. M. zde zmiňuje výskyt krvavce totenu, který je potenciální živnou rostlinou některých druhů motýlů modrásků, přičemž zároveň Ing. M. uvádí na dané lokalitě výskyt modráska tmavohnědého. Kromě toho zde Ing. M. pozoroval i chráněné druhy živočichů (některé druhy čmeláků, svižníka polního, užovku obojkovou, koroptev polní, t'uhýka obecného) a silně chráněné druhy živočichů (slepýše křehkého, ještěrku obecnou i živorodou, netopýra rezavého). Ing. M. zaznamenal také jeden exemplář chráněné ropuchy obecné a ve svém hodnocení nevyklučuje, že „*ve výjimečných případech může být lokalita zimovištěm pro několik jedinců*“. I tato pozorování nasvědčují tomu, že jakkoliv mohou být jistě předmětem diskuze konkrétní opatření navržená v plánu péče o přírodní památku Na Plachtě 3, samotné rozhodnutí o jejím vyhlášení stálo na solidních základech, neboť vycházelo z hodnověrných a opakovaně potvrzovaných zjištění o výskytu chráněných druhů živočichů.

[13] Pokud jde o druhou námitku týkající se zásahu do vlastnického práva, stěžovatelé uvedli, že je zcela nerealistické předpokládat, že by po vyhlášení přírodní památky mohli získat kladná závazná stanoviska orgánu ochrany přírody k provedení takových stavebních záměrů, jaké zamýšleli realizovat na základě platného územního plánu města Hradec Králové. Proto podle nich může jen těžko obstát tvrzení městského soudu, že vyhlášením přírodní památky

pokračování

na pozemcích stěžovatelů nebyla znemožněna jejich zástavba. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se stěžovateli potud, že k určitému omezení v možnostech využití jejich pozemků vyhlášením přírodní památky nepochybně došlo. Nejvyšší správní soud však nevnímá zásah do výkonu jejich vlastnického práva tak absolutně jako stěžovatelé, neboť přinejmenším hypoteticky by bylo možno na daných pozemcích navrhnout takovou stavbu, která by mohla získat souhlasné stanovisko orgánu ochrany přírody. Je však nepochybné, že takováto k přírodě šetrná stavba, pokud by ji vůbec bylo možno úspěšně do území umístit, by si vyžádala několikanásobně vyšší náklady než stavba „běžná“. Podstatné pro posouzení této námitky však je, že městský soud se zabýval ve své argumentaci též potenciálním zásahem do vlastnického práva stěžovatelů rozhodnutím žalovaného o vyhlášení přírodní památky, přičemž konstatoval: *„V posuzovaném případě správní orgány shledaly, že na daném území se nachází natolik významné prvky přírody, že je na místě je chránit územní formou ochrany; své rozhodnutí srozumitelným způsobem zdůvodnily (srov. úvodní část prvostupňového rozhodnutí). Soud v jejich úvaze neshledal žádné vady ... Soud pak ještě poznamenává, že žalobci neuvádějí konkrétní důvody, proč by ochrana poskytovaná pouze prostřednictvím „účasti“ orgánů ochrany přírody v jednotlivých správních řízeních měla být dostatečná, tedy neargumentuje konkrétně proti nutnosti komplexní ochrany území prostřednictvím vyhlášení přírodní památky.“*

[14] Konstatační městského soudu vyjádřené v poslední větě citace zůstává platné i pro řízení o kasační stížnosti. Stěžovatelé nevyložili, proč má být veřejný zájem na zamýšlené ochraně území Na Plachtě 3 v nepoměru k jejich soukromému zájmu na zástavbě pozemků ležících v tomto území. Zpochybnili pouze skutková zjištění vedoucí k vyhlášení přírodní památky v daném místě, přičemž s touto námitkou se Nejvyšší správní soud vypořádal výše. Pokud však jde o zásah do jejich práv a jeho přiměřenost, stěžovatelé prakticky jen zopakovali argumentaci ze své žaloby, s poukazem na svá legitimní očekávání a dobrou víru v územní plán, který napadené správní rozhodnutí nerespektovalo. Městský soud však tyto námitky jasně a srozumitelně vypořádal. Konstatoval, že žádají-li si to zájmy ochrany přírody, pak územní plán nemůže stát v cestě vyhlášení zvláště chráněného území, neboť orgány ochrany přírody nemají za úkol realizovat cíle územního plánování, nýbrž výhradně jen cíle stanovené zákonem o ochraně přírody a krajiny. Ostatně nutno podotknout, že rozvíjení přírodních hodnot území a ochrana krajiny patří též mezi cíle územního plánování vyjádřené v § 18 odst. 4 stavebního zákona. Orgány ochrany přírody se sice k územnímu plánu v minulosti vyjadřovaly, avšak změnil-li se okolnosti v území nebo dojde-li k novým nálezům odůvodňujícím zvýšení míry ochrany určitého území, potom – jak uzavřel městský soud – nejsou orgány ochrany přírody svými téměř deset let starými vyjádřeními k návrhu územního plánu vázány.

[15] Nejvyšší správní soud má za to, že předestřené úvahy městského soudu jsou zcela v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, který se střetem veřejného zájmu na ochraně životního prostředí a výkonu vlastnického práva již vícekrát zabýval. Evropský soud pro lidská práva opakovaně konstatoval, že ochrana životního prostředí představuje významný veřejný zájem. Při snaze o jeho naplnění jsou přípustné i zásahy do vlastnického práva, jestliže jsou založeny na platné legislativě a jestliže je zachována spravedlivá rovnováha mezi veřejnými a soukromými zájmy, které jsou ve hře (judikatura k těmto otázkám je přehledně shrnuta např. v rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Turgut a další proti Turecku* ze dne 8. července 2008 č. 1411/03). Při dodržení těchto podmínek aproboval Evropský soud pro lidská práva dokonce i zrušení již vydaných předběžných stavebních povolení (srov. např. rozsudky ve věci *Pine Valley Developments Ltd. a další proti Irsku* ze dne 29. listopadu 1991 č. 12742/87 nebo ve věci *Kapsalis a Nima-Kapsali proti Řecku* ze dne 23. září 2004 č. 20937/03). Obdobně i český Ústavní soud konstatoval v nálezu sp. zn. IV. ÚS 2005/09 ze dne 26. dubna 2012 (N 91/65 SbNU 221): *„Zásah do podstaty vlastnického práva zákonným omezením užívání lesa sleduje legitimní cíl, tj. ochranu lesů v národních přírodních rezervacích jako zvláště chráněných územích, která jsou*

pro svou biologickou jedinečnost a rozmanitost hodna přísné ochrany státní mocí.“ V tomto kontextu nelze přehlédnout, že stěžovatelé nepoukazují v kasační stížnosti na žádnou svou žalobní námitku, která by vyvracela obsáhlou argumentaci obsaženou v rozhodnutí krajského úřadu a žalovaného, kde správní orgány shrnuly důvody, jež je vedly k vyhlášení přírodní památky Na Plachtě 3. Stěžovatelé tedy netvrdili ani neprokázali, že by veřejný zájem na ochraně životního prostředí v daném případě bezdůvodně převážil nad jejich zájmem soukromým, proto ani nemohl městský shledat jejich žalobu důvodnou. Za irelevantní pro posuzovanou věc pak Nejvyšší správní soud považuje námitky osob zúčastněných na řízení 1) a 2), neboť ty se týkají postupu Agentury ochrany přírody a krajiny při vyhlásování evropsky významné lokality v roce 2008, nikoliv vyhlásování přírodní památky Na Plachtě 3.

[16] Pokud jde o otázku odškodnění, na niž stěžovatelé v kasační stížnosti taktéž poukazovali, ta nebyla předmětem řízení o vyhlášení přírodní památky, proto se jí ani Nejvyšší správní soud nemůže v rámci řízení o kasační stížnosti meritorně zabývat (srov. k tomu obdobně usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 792/13 ze dne 27. listopadu 2013). Pouze obecně proto Nejvyšší správní soud podotýká, že bude záležet na stěžovatelích, zda se budou domáhat změny územního plánu města Hradec Králové s cílem otevřít si cestu k přiznání náhrady za změnu v území podle § 102 stavebního zákona, nebo zda zvolí jinou právní cestu k dosažení svých nároků. Teprve v následných řízeních bude možno podrobně zkoumat otázku, zda omezení výkonu vlastnického práva stěžovatelů lze podřadit spíše pod čl. 11 odst. 3 ve spojení s čl. 35 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, za něž náhrada nepřísluší, či pod čl. 11 odst. 4, kde je poskytnutí náhrady naopak nezbytnou podmínkou legitimacy provedeného omezení, jak o tom vypovídá judikatura Ústavního soudu [srov. např. nález sp. zn. I. ÚS 35/94 ze dne 23. června 1994 (N 36/1 SbNU 259), nález sp. zn. IV. ÚS 652/06 ze dne 21. listopadu 2007 (N 202/47 SbNU 613) či nález sp. zn. Pl. ÚS 8/08 ze dne 8. července 2010 (N 137/58 SbNU 115; 256/2010 Sb.)]. Inspirativní může být též judikatura Evropského soudu pro lidská práva týkající se porušení čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. např. výše citované rozsudky ve věci *Turgut a další proti Turecku* a *Pine Valley Developments Ltd. a další proti Irsku*). Stěžovatelé však zatím v této věci zřejmě žádné kroky neučinili, tudíž podobné úvahy jsou v danou chvíli předčasné a Nejvyšší správní soud je uvádí nad rámec nutného odůvodnění.

[17] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že Městský soud v Praze zhodnotil věc správně. Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelů a), c), d), e) a f) proti rozsudku městského soudu v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

IV. Náklady řízení

[18] O nákladech řízení o kasační stížnosti vůči stěžovateli b) rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže bylo řízení zastaveno. O nákladech řízení vůči ostatním stěžovatelům rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Pokud jde o osoby zúčastněné na řízení, Nejvyšší správní soud jim v řízení žádné povinnosti, z nichž by jí mohly vzniknout náklady, neukládal. Neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele,

pokračování

pro které by jim mohl přiznat náhradu nákladů právního zastoupení v řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu